

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție saŭ administrație se va adresa :

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :
GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și recla melor, după invoială.

CE-Î PĂCAT ÎN POST ȘI CE NU-Î

Spectacolele artistice — teatrul, muzica — sunt oprite în post, fiind păcate diavolești; dar...

... dar sârba popilor este tot-d'a-una permisă.

CUM SE SCRIE ISTORIA

Voi, naivi cititori, vă nchipuiți că Istoria se scrie așa: savanții noștri istoriografi se închid în bibliotecile lor și acolo, astupându-și urechile cu bumbacul indiferenței pentru a nu auzi sgomotele profane ale lumii, senini, scutură de praf hrisoavele vechi și desmormîntează din ele trecutul patriei.

O, candizi cititori, cum vă înșelați!

Să vă spun eu cum se scrie Istoria la începutul secolului al douăzecilea în țara romînească.

D. Ilie Bărbulescu publică o serie de foiletoane în ziarul *Conservatorul*, în cari, — spre a-și apăra contra d-lui N. Iorga teoriile d-sale în privința literaturii naționale italiene, raguzane și polone înainte de secolul XVI, deci înainte de Reformă, — susține că... d. Iorga este ovreiu.

La rîndul d-sale, d. Iorga publică în același ziar o scrisoare prin care declară că d. Bărbulescu este un nedemn, că l'ar da în judecată dar îi e milă de el căci e funcționar și 'și-ar pierde slujba (translator de limbile slave la Arhiva Statului), însă desfide pe d. Bărbulescu să probeze că d-sa, Iorga, nu-i boer get-beget după mamă și după tată. (Aici d. Iorga face un pomelnic foarte amănunțit al tuturor rubedeniilor d-sale de viță nobilă).

...Iată cum se scrie Istoria, doamnelor și domnilor!

Dacă științifică și obiectivă discuțiune dintre d-nii Bărbulescu și Iorga va continua pe tonul început, se va sfîrși de sigur la secția respectivă. În vederea acestei eventualități, n'ar fi bine oare ca poliția — după modelul Academiei — să înființeze în Capitală, pe lângă secțiile existente, și secții istorice, științifice, etc.?

Acuma, dacă ar fi să ne amestecăm și noi în discuția cu pricina, am emite următoarea modestă opinie:

D. Iorga a fost acuzat că e ovreiu. Or, noi credem că, pentru a dovedi că nu-i din neamul lui Israel, nu este suficient ca d. Iorga să probeze că este nepot de cumătru vitreg cu soacra lui Mihai Viteazul său rudă cu altă față boerească. Do-

vada că nu-i ovreiu ar putea o face în mod mult mai irefutabil și mai palpabil, și ne mirăm cum tocmai un profesor de Istorie nu s'a gândit la o asemenea dovadă, lăsînd să-l înfunde d. Bărbulescu care-i specialist în limbile slavone.

...Să trecem acum la alt caz, care va arăta mai luminos cum se scrie Istoria la noi.

D. Țigara-Samurcaș publică în ziarul «Epoca» o scrisoare prin care răspunzînd la niște atacuri ale d-lui Caion, spune că cu acesta din urmă nu va discuta, de oare-ce e un instrument iresponsabil în dosul căruia se ascunde d. Gr. Tocilescu. D. Țigara-Samurcaș somează apoi pe d. Tocilescu să'l lase în pace, altminteri va dovedi cu acte că e un pungaș și un escroc și'l va trimite la pușcărie alături de Bogdan-Pitești!

Imediat, d. Tocilescu răspunde prin ziarul «Adevărul» că d. Țigara-Samurcaș, căruia i-a cumpărat odată un palton, a fost dat pe mina parchetului pentru calomnie.

Iată cum se scrie Istoria, doamnelor și domnilor.

Procedeeul e foarte simplu:

Vrei să scrii, de pildă, un capitol bine documentat despre războaiele lui Ștefan cel Mare. Te așezi la masă, iei condeiul, alegi pe unul dintre colegii tăi întru ale istoriografiei, și discuți:

— Măgarule!

— Carnaxi pușlama!

— Tat'tu vindea haine vechi în Tîrgu Cucului!

— Mă-ta a fost spălătoreasă!

— Pungașule, te bag în fundul oanei cînd oiă spune eu ce știu!

— Nu 'ți-e rușine obrazului să spui asta tocmai tu căruia mi-am făcut pomană să-ți dăruiesc o pereche de ghete vechi d'ale mele!

— Bețivule!

— Porcule!

— Grijania!

— Anafura!

— Trosc!

— Plici!

— Poc!

— Gardist! Gardist!

— Hai la poliție mizerabile.

Tarascon.

SCHIMBARE DE NUME

Conform legii numelui, aflăm că amicul nostru d. Bogdan-Pitești a făcut cerere să 'și schimbe numele său în acela de Bogdan-Văcărești.

FRUMOS COMBATE BĂIATU!

(Scena se petrece de pildă la Palatul Justiției din București).

Procurorul (perorînd)... Da, domnilor jurați, morala publică ofensată strigă răzbunare la cer! Societatea trebuie curățită de asemenea monștri! Aveți înaintea d-voastră un mizerabil care prin promisiuni de mariaj a comis supremul ultragiū asupra unei sărmane doici, fată din popor, care se devotase cu totul creșterii inocentului prunc ce i se încredințase. Așa dar, domnilor...

Un aprod (apropiîndu-se de procuror și trăgîndu-l de mîneca robei) Conașule am să vă spui ceva enteresant...

Procurorul (incet) Ce e?

Aprodul (șoptînd) Demoazela care trăiți 'mneavoastră cu dînsa...

Procurorul (agasat) Hei, ce e?

Aprodul. A băut chibrituri cu oțet și...

Procurorul (ingrijat) Și a scăpat?

Aprodul. Ba nu, a murit biata fată.

Procurorul (cu compătîmire și dignitate) Atît mai bine pentru ea, o nenorocită mai puțin! (Tare, către jurați, continuînd rechizitorul) Ziceam deci, domnilor jurați, că trebuie să dați un exemplu sever ca să puneți virtutea nefericitelor fete la adăpost de seducțiunile infame ale acestor indivizi perversi. Gîndiți-vă, sunteți părinți de familie și dumneavoastră, aveți copii cari...

Aprodul (trăgîndu-l iar de mîneacă și șoptîndu-i) Domnule procuror, a venit lelea Zinca...

Procurorul (enervat) Lasă-mă 'n pace! Care Zinca?

Aprodul. Știți, factorița, pă care ați trimes-o să...

Procurorul (interesat). Ce rezultat a adus?

Aprodul. N'a adus rizoltat, da'a adus o fetiță, o cofetură nu alt-ceva, numa dă cînsprece anî la simpietru; învață la școala prefisională.

Procurorul (radios) Bravo, s'o ducă în strada... știu tu. Viu și eu numai de cit.

Aprodul. Am înțeles.

Procurorul (reluînd rechizitorul) Prin urmare, voiū conchide domnilor jurați, căci citesc în ochii d-voastră că osînda mișelului este pronunțată deja. La ocnă cu el! Munca silnică pe viață este o ispășire prea ușoară pentru acela care-ar trebui ars pe frunte cu fierul roșiu și pe care chiar iadul ar refuza să'l primească! (Iși ia ghiozdanul și pleacă grăbit, pe cînd un jurat sentimental își sterge o lacrimă pe furis, bombănînd: «Frumos combate băiatu ăsta domnule, are viitor mare!»)

Kirieae Napadarjan.

SADA YACCO

— Oda fără pretenții —

Toată lumea n'frigurată,
Te pindește Sada Yacco,
Să te vadă n'nfiorată,
Cum dansezi a morței roată;
Sada vine! Sada iac'o!

Ne-amintește-o lume-apusă
Jocul tău cu evantaliu,
Și în dansu-ți este pusă,
Toată grația nespūsă
Mlădierii unei talii.

Ai plecat din Yocokama,
Fee în miniatură,
Să ne faci să simțim gama,
Patimei ce Tilotama
Cuibărește 'n a ei gură.

Imprejură-ți e magie,
Doar sinistrul unui gong,
Vine 'n vraja de orgie,
De culori de feerie,
Și cobește trist: dang, dong.

Naintezi din întuneric,
Vis de aur și ormuze,
Și în dansul tău isteric
Ai pus farmecul misteric
Tremuratului de buze.

Ochii tăi sunt dulci ca ciaiul,
Pieptu-ți plin e de safire,
Și când vînturi evantaliu,
Ne oprim cu toții graiul,
Fiori calzi ne trec prin fire.

Toată lumea n'frigurată
Te pindește Sada Yacco,
Să te vadă n'nfiorată,
Cum dansezi a morței roată,
Sada vine! Sada iac'o!

Octav.

CARAGIALE CORECTOR!...

Era prin 1876. Eminentul prozator I. L. Caragiale, p'atunci suflor la Teatrul Național, se certase cu M'siu Pascaly, — cum îi ziceau artiștii. Rămăs în disponibilitate, se angajase corector la o gazetă liberală, de curind apărută, și al cărei titlu era *Unirea Democratică*.

Ziarul se imprima în Tipografia «Curței» din Pasagiul Român.

Administrator general al gazetei era d. C. F. Robescu, fostul primar al capitalei; d. Al. Ciurcu colabora la rubrica *De peste munți*; șef-expeditor era regretatul dr. Stăucanu, iar o mulțime de foști miniștri în timpurile din urmă, p'atunci erau scriitorăși de mina a șaptea la ziar.

Eu eram elev în tipografie și însărcinat cu... *darea corecturilor*, — prin urmare, în direct contact cu Caragiale-corectorul.

Directorul atelierului formase pentru gazetă o secțiune aparte. Nu se băga, nu se amesteca nimeni acolo. Era un fel de republică al cărei președinte era Caragiale-corectorul. El dispunea de tot și toate, — mai ales că pricepea tipografia aproape ca un lucrător.

Cînd venea cîte un mic anunț, Caragiale mă striga:

— Mă, afurisitul, să-mi faci anunțu ăsta. Rindu ăsta să-l culegi cu verzale de corp 9; ăsta cu 14 groțești; ăsta cu corp 10 șmale și restul cu petit din casă! Auzi tu? Să nu-mi schimb ceva că te ia dracu!... Și să rărești rindurile cu doi dursuși!...

Și într'adevăr, anunțul eșia frumos și întrunea toate condițiile estetice.

Cel mai mare foc al lui Caragiale era că directorul, din spirit de economie, dăduse la gazetă în loc de doi lucrători, doi elevi, și din păcate făceau greșeli cam multe.

Din cauza greșelilor, elevii o duceau numai în ocări, și ce ocări?

— Cine a lucrat bucată: ș'apoi ciocoimea noastră?...

— Mitică, d-le Caragiale, — răspundea paginatorul.

— Mitică, tot tu ești firai-al dracului să fi, bătute-ar stelele de boiu. Mi-ai lăsat în două locuri afară și greșeli cu chila! Nu mai am nici loc unde să le mai însemn, vită încălțată ce ești! Mă, de ce nu te-a dat tat' tu la cismarie, la brăgăgerie, — la ce te-a adus mă aci să-ți bați joc de arta lui Gutenberg, firai-al dracului cu tot neamu tău!...

— Alecule!...

— Auz, don Caragiale!

— Na, dă-i boulu ala corectura, firai-al dracului și tu!...

După o pauză iar îl auzei:

— Da asta cu: «libertățile publice au fost ciștigăte cu prețul...?»

— Aia e de Nae, don Caragiale!...

— Nae, naite-ar dracii! Știam că ori Mitică, ori tu, blegule, ai făcut isprava! Ici lăsași afară, dincoace mi-ai făcut în loc pe *presumpțiunile* — *petițiunile*, în loc de *iradele* — *irosmele*, — bine că n'ai pus *ismene*, zevzecu dracului! Mă, ai dracului sinteți. Gîndu vostru e toată ziua la țigare, nu la lucru! D'ăia ești afară de cite șapte-zeci de ori și duhniți cale d'o poștă a mahorcă!

— Alecule!...

— Auz!

— Na, bagă-i-o 'n ochi aluia! Mai e ceva?

— Uite, mai e o bucată a lu don Vasile, — am dat'o acu!...

— Bine mă, asta e corectură, pungașule, sceleratul, vrei să-mi scoți ochii, mă?

— Da n'are nimic don Caragiale, e udă nițel!

— Usuc'o putoarea dracului, nu mi-o aduce să n'o pot citi!...

Și așa toată ziua Caragiale ocăra elevii ca o adevărată mahalagioaică.

În schimb însă, lucrătorii îl iubiau foarte mult pe Caragiale. Ținea la ei, le spunea diferite glume și chiar masa de multe ori o lua cu ei, mîncînd simplu, săracăcios, — ca un adevărat proletar, — căci administratorul gazetei era foarte cumpătat în acordarea de acompturi, — cu toate că adesea Caragiale mă făcea cal de poștă cu scrisori și bilețele spre a stoarce cite 2—3 lei.

Cînd administratorul se da invins la «acont», atunci auzei pe Caragiale:

— Mă, afurisitul! Repede la *Bulangerie*!): un biftec, bine garnisit, — dar să nu-ți bagi botul în cartofi că te ia dracu, — ș'o litră cu vin!

Eu, aveam un necaz teribil pe Caragiale, din cauza că era cicălor și mă făcuse magazie de palme și injurături.

Nu e vorbă însă, că eram și eu un jurat și jumătate. Îi jucam tot soiul de feste.

Intr'o zi mă trimite la *Garibaldi*, la Marin băcanul de lingă Pasagiū, să-i cumpăr de citi-va gologani salam, brinză și o franzelă. Fiindcă știam că Caragiale e cunoscut la *Garibaldi*, căci acolo dejunau artiștii, îi spun teșghetarului:

— M'a trimes don Caragiale să-mi dai pe datorie de cinci bani salam, de trei bani brinză de burduf și două franzele de cite un ban!...

Teșghetarul știind că n'o să mîncîc eu salam, brinză de burduf și franzele, — mi-a dat.

Banii i-am băgat la buzunar ca să am cu ce juca la rișcă, iar din cantitatea totală a salamului și brinzei, am despărțit atît cît credeam că făcea pentru banii dați, iar restul și cu o franzelă... le-am devorat cu o poștă teribilă.

Trecuse vre-o săptămînă. Caragiale, înainte de

a veni la tipografie, intră cu niște prieteni la Marin băcanu; afurisitul de teșghetar și-duce aminte; se dă lingă Caragiale, și-i zice:

— Don' Caragiale, aveți să dați un leu!

— Eu?

— Da. Cinci bani salam de Verona, trei bani brinză de burduf și două franzele mari.

— Ce salam, ce brinză, d-le? Ești nebul, monșer?

— Ba nici un nebul: ați trimis băiatul de la tipografie și i-am dat salam, brinză și franzele. Poate ați uitat.

Bietul Caragiale a înțeles că eu eram cu pricina. A plătit frumos, a dat ordin să nu mă dea nimic fără bilet iscălit, ș'apoi a venit sus.

Vă puteți închipui ce salam de Verona mi-a dat; ce brinză de burduf și ce franzele am înghițit.

În țipetele de protestare a «inocenței» mele, Caragiale dădea și striga:

— Na salam, pungașule; na brinză de burduf, na franzele!...

M'a scăpat don Grigore paginatorul:

— Last-l, dă-l dracului, don Caragiale, că-ți faci singe rău de geaba!

— Cum să-l las, d-le, cînd m'a făcut de rușine. Eram tocmai cu *Franchetti*, cînd ala îmi cere bani că am luat salam și nu i-am plătit. *Tilharule*, am să fac eu om din tine!

Partea bună a lui Caragiale era că te judeca și te executa fără să te mai spue patronului.

* * *

Eu eram furnizorul de chibrituri al ziarului. Caragiale fuma toată ziua ca un turc și nici odată nu-mi da să cumpăr chibrituri, așa că eram nevoit să mă aprovizionez de prin chibritelnițele băcăniilor, circiumelor, etc.

La toți le serveam chibrituri; cînd îmi cerea însă Caragiale un chibrit, mă prefăceam că caut în buzunar și răspundeam:

— Nu mai am, don' Caragiale!

— Haide, haide, nu mîncă borș și cauta.

— Zău n'am dom'le Caragiale!...

— Vezi în buzunarele alelalte, cu ce-ți aprinzi tu țigările, *tilharule*.

— A... stai!...

Și ca și cum găsiser, rupeam repede în buzunar un chibrit de lingă măciulie și triumfător i-l dam:

— Iacă, ăsta-l măi găsi!...

Chibriturile erau de cele ungesti, cu gămălia mare, și care odată aprinse, fîșiau dînd o flacăra mare.

Caragiale lua bucată de chibrit, o examina bine cu tradiționalii săi ochelari, ș'apoi, cu precauțiune inceptea să frece măciulia de masă, dîndu-se foarte aproape cu țigara ca s'o aprindă repede.

O frecătură, două, și odată auzial: *fîși*... urmat de răcnetul lui Caragiale:

— Ah, pezevenghiule, mi-ai prăpădit degetele, pungașule. Iar mi-ai jucat festa!...

Și pleosc, trosc, — palmele lui Caragiale curgeau ca ploaia în risetele lucrătorilor cari îmi știaū poșnele.

* * *

Așa am elevit eu acum 26 de ani, sub conducerea «amicului» meu de azi Caragiale!...

Și cite nu-i mai făceam... dar și cite nu incasam!...

Azi... să măi poștească!...

Al. Ionescu

UN SFAT

Ați avut vre-o discuție cu soacra D-v? Ați pierdn un proces la tribunal? N'aveți cu ce plăti chiria de sf. Gheorghe care se apropie? Sunteți în opoziție? Sunteți mahmur? Vreți să vă sinucideți?

Citiți volumul de poezii glumețe *Ahturi și ofuri*, cel mai bun remediu contra necazurilor, bătăturilor, cheliei, dambralei, guturaiului, febrei aftoase, etc.

1) *Bulangeria* era vechiul restaurant al lui Enache, pe atunci situat în strada *Academiei*, alături de ministerul de interne.

SONET

Lui Șerban.

E tinăra Dorina, plăpîndă și frumoasă
Ca visul de fecioară, ca noaptea ce se lasă
Pe pajîstea înverzită, covor pictat cu flori,
Cînd rătăcesc prin arbori, cîntînd, privighetori.

Ea are ochi albaștri, senini, fermecători,
— De dorul lor, în taină, am plîns de-atîtea ori! —
Și părul e de aur, iar sinul o ispită...
Piciorule-i țin strînsă o harpă poleită

Ce brațele-i rotunde molatec o cuprind,
Iar degetele roze, din strune reci desprind
O caldă melodie, acorduri plîngătoare...

Cînd cine-va iubește, ar vrea să fie-o floare
Ce buzele iubitei cu drag vor săruta.
.. Dorința mea-i ciudată: Să fiu o harpă-aș vrea!

Miramar.

AMERICA ROMÂNEASCĂ

«Aseară s'a înscris la Clubul nostru un grup de trei-zeci de tineri licențiați.»

Cîte-va zile 'n șir, ziarul *Conservatorul* a publicat, regulat, cu litere groase, atribuind faptului importanța unui mare eveniment politic, știrea de mai sus cu mici variațiuni: într'o seară grupul era de două-zeci și cinci, altă dată numai de cinci-spre-zece sau zece.

Apoi, de-odată, fără veste, n'am mai găsit în *Conservatorul* această interesantă informațiune pe care mă deprinsesem s'o văd zilnic, mai permanentă și mai obsedantă ca reclama pilulelor Pink sau ca portretul Anei Csillag cea cu alifia pentru creșterea părului.

Sunt o fire rutinară, om cu tabieturi; ori-ce perturbație în obiceiurile mele mă impresionează în chip neplăcut. Și mă învățasem să văd în gazetă acele grupuri de tineri licențiați, cu aceeași exactitate cu care servitoarea mea îmi aduce cafeaua dimineața, ori Duminica știu că o s'aud la ora 10 și jumătate cîntînd pe sub ferestrele ferestrei mele fanfara ce trece ca să schimbe garda la Palat, sau în fine cum sunt sigur dinainte că d. Sturdza nu va lipsi să pomenească într'un discurs al d-sale de Plevna internă.

Pentru-ce *Conservatorul* nu mai publică acea informație pe care începusem s'o cred mai inamovibilă de cît chiar titlul ziarului care—cum s'a mai schimbat odată—cine știe, poate o să se mai priminească încăodată, cunoscută fiind statornicia în idei și sentimente a celorlora cari s'au jucat d'a «uite popa, nu e popa» cu fuziunea conservatoare.

Pentru ce?

Oare Clubul continentalist nu mai primește alți partizani de cît cei înscrși pînă acum și, deci, a închis faimoasele registre de slujbe, cum la oră anumită se închide ghișeul la gară și pasagerii întîrziati scapă trenul? Atunci vai de cei cari au rămas pe peron și privesc cu buzele umflate cum sboară departe

trenul continentalist, către stația Puterea, ducînd cu el pe prea fericiții călători ce vor descinde din vagoane fie pe banca ministerială, fie pe un scaun de deputat, fie pe salteaua moale a unor felurite și rentabile afaceri, spre a se odihni de obositorul voiaj al opoziției.

Dar nu, ipoteza mea nu este întemeiată. Nu se poate să se fi închis registrele! Trenul n'a plecat încă, și—s'o spunem în treacăt—e vorba de un tren de persoane, căci ca să fie mai ușor și încăpător de mai multă lume—nu conține nici o fărîmă de bagaj politic precum: idei, principii, programe, și alte măr-furi d'astea fără căutare.

Registrele vor rămîne deschise mereu, căci incomensurabil e numărul slujbelor ce poate promite în țara romînească un bărbat politic care ține neapărat să probeze că, spre exemplu, un i urmat de trei nule face o mie, pe cînd un singur om — fie el cît de superior — este numai un simplu 1, fără nule, deci de o mie de ori mai mic de cît cel-l'alt 1. În consecință, după această logică strict matematică, cu cît vor fi mai multe nule în registre cu atît mai bine! Trăiască nulele politice! Trăiască Carpen-ciovii noștri!

Prima mea ipoteză căzînd, am recurs la alta ca să-mi explic fenomenul ce m'a surprins citînd *Conservatorul*.

Poate că licențiații pe cari-i posedă actualmente România s'au înscris deja toți la Club, și *Conservatorul* așteaptă acum examenele de Iunie cînd Universitatea va alimenta registrele cu o serie proaspătă de partizani.

Bine, fie și-așa, dar să stea pîn'atunci registrele cu paginile virgine, nemisgă-lite?

N'ar fi nimerit ca, în așteptarea noului transport de licențiați, să se mulțumească cei de la *Conservatorul* și cu alți titrați mai modești?

Spre exemplu: să anunțe că s'a înscris în Club un grup de 30 de bacalau-rești, apoi alt grup de 30 de diplomați ai școlii comerciale, în fine 30 de absolvenți a patru clase primare. (Păcat că temele n'au drepturi politice, căci n'ar fi de urit efect — pentru variație — un grup de 30 moașe cu diplomă!).

Dacă și această categorie de partizani se va epuiza înainte ca examenele de licență de la facultăți să se fi terminat, ar putea, mai la urma urmei, să anunțe că s'a înscris la Club un grup de trei-zeci de tineri corigenți la limba latină și chiar un grup de 30 tineri repetenți romîni.

Adică de ce nu? La numărătorearea partizanilor, 30 de doctori în filosofie formează o țifră perfect egală cu 30 de repetenți din clasa întîia gimnazială.

Firește, cei d'întîi sunt mai decorativi, persoane mai simandicoase, a căror prezență în Club îi dă un fason mai de lux, dar în definitiv număr să fie, cît de mare, asta e principalul!

Numărul! Iată, forța uriașă care în-

vinge totul! Valoare personală? Considerațiuni morale? Merite? Credință într'un ideal superior? Toate aceste nimicuri născocite de vizionari lunateci vor dispăre în pămînt cînd Majestatea Sa Numărul se va năpusti asupra-le și le va strivi ca pe niște furnici cu greutatea corpolenței lui de bivoli bine îngrașat!

Deschideți deci de perete, confrăți de la *Conservatorul*, ușile Clubului vostru. Lăsați să intre ori-cîți și ori-cine. Nu vă mîrginiți numai la licențiați. Patalamalele universitare, cu ori-cîtă ușurință se dau, nu sunt totuși așa de multe pentru a umplea niște registre pe cari voi ați dori să le vedeți mai voluminoase de cît dicționarele enciclopedice ale lui Larousse.

Lumea poreclește partidul d-lui Cantacuzino: *continent*. Dar care continent? E timpul să precizați. Voi sunteți, voi trebuie să fiți America. Ce continent ideal acela de unde a eșit celebrul Barnum pe care voi îl imitați adesea!

America are nevoie de oameni, indiferent de unde ar veni, indiferent ce fel de poame. America întinde tuturor brațele-i ospitaliere. Toți cîți nu și găsesc un rost între ai lor își abandonează patria și pleacă la America, toți cei lacomi de avuții aleargă la America despre care s'au făurit legende de îmbogății repezi și miraculoase, toți cîți în țara lor au comis vre-o infracțiune la codul penal se refugiază în America, unde găsesc ocrotire și chiar stimă și considerație!

America, visul vagabonzilor fără patrie ca și al casierilor fără onoare, America este un continent practic care știe să și facă afacerile și să se îndrumeze repede spre acea gigantică prosperitate materială care ne minunează pe toți, dar care — ce-i dreptul — nu inspiră nici invidie nici respect acelor națiuni mult mai mici ce pun infinit mai mare preț pe un dram de suflet de cît pe o baniță de dolari americănești.

Tarascon.

TELEFONUL „ZEFLEMELEI“

Uu cititor. — Suma de 30 bani trimeasă s'a trecut în lista publicată în numărul precedent. Numele doctorilor însă nu le-am publicat de oare-ce erau însoțite de porecle.

O doamnă amică sinceră. — *Alexandria.* — Nu putem publica asemenea corespondențe dacă nu cunoaștem numele autorului.

Costinescu. — *Iași.* — Nici ritm, nici rimă.

D-nei N. I. C. — *Bacău.* — La scrisoarea d-voastră împodobită cu expresiuni așa de elegante și de-o delicatețe cu tot femenină la adresa colaboratorului nostru, răspundem: Cunoaștem pe acest colaborator; este un om inteligent și cult, și nici odată nu va ofensa pe doamnele și domnișoarele de cari pomeniți. Dar ce vreți? Nu i-au plăcut audițiile muzicale, și pace! Va rog să credeți că sintem dezolați.

Cocor. — Bucata e slabă.

Casto. — Ar fi fost bună pe vremea cînd era d. Carp la purere. Acum nu mai e de actualitate.

Pervenche. — *Bacău.* — Parodia nu e destul de reușită.

CAZUL MACEDONSCHI

Există în țara românească un literat, cu promițător talent odinioară, însă care din păcate are două insuficiențe: că e foarte susceptibil la lingușiri și că are o slăbiciune de voință de speriat.

Citiți-va băeți fugari de pe la școli, tipi de farnienți incorigibili, și-au dat seamă ce foloase ademenitoare ar putea să tragă din aceste metehne ale d-lui Macedonschi, și au început... să ia în primire mina.

S'au improvizat care poet, care nuvelist, care dramaturg, care mai știți eu ce, au început să ploaie o grindină de ode diftiramice asupra capului pleșuv al «Maestrului», și în curind își ajunseră scopul.

D. Macedonschi, copleșit, uluit, de atita potop de admirație și elogii, a încercat la un moment dat necesitatea de a se achita de aceste polite literare. Și cind se prezintă scadența sub forma unei coferințe, a unui articol în gazetele d-sale, sau a prefețelor ce i se solicita, se achita pînă la centimă.

De cit lumea, care nu vrea să știe de aceste detalii intime ale prieteniei lor, să întâmpla să rămână refractară la aceste duioase scene de într'admirație să nu se emoționeze de acest cadrul de epitețe măgulitoare dintre maestru d'o parte și banda de altă parte.

Atunci d. Macedonschi se supăra foc, d-lui care voia să exercite o eghemonie, o tiranie literară, cind dădea un ucaz ca să luăm săpunul drept Camembert și pe d. Cantile drept Kalidassa, așa trebuia să facem. De cit și aici, publicul era de altă părere.

Cum, domnule Macedonschi, d-ta socotești că dacă ești singurul talent, într'o cireadă de analfabeți, emanezi efluvii de geniu și de talent în ambianță și că le vei infuza și lor din aceste prețioase burueni?

Cum, ți închipui că dacă n'ai arginți ca să plătești simbrie acestor băețai, acestor minți ai literaturii, apoi trebuie să le dai de 365 de ori pe an cite o rație de elogii și lingușiri?

Dar d-ta nu vezi că ai devenit pirghia atitor nevoiași, cari prin ei nu sunt nimic, dar cari prin faptul că au ciocnit «țapul» lor cu al «maestrului», cred că au sărit scintei de talent din această ciocnire și intrindu-le în dovleac, au devenit la rindu-le literați? Ei cred că talentul e epidemic, că se pot contagia de la d-ta; învață-i că geniu, talentul, e endemic, e congenital. Retrăge-ți spinarea îmbătrinită și obosită cu care-i ții, și unde dinșii se scâlbăiază ca saltimbancii ridiculi, — și să vezi cum acești infirmii, acești cretini, acești paralitici ai literaturii, aceste madrepre fozilizate, paraziții literelor romine, pe cari le fac de ocară, — se vor risipi în patru vinturi, fără să mai auză nimeni de bizuțul lor monoton și antipatic. S'or apuca și ei de un meșteșug oare-care care le va da o hrană mai substanțială ca aceea a tămierilor și admirației și vor fi salvați mo-

ralmente și materialmente, iar d-ta vei avea satisfacția că ai îndeplinit o faptă evanghelică.

Dar d-ta, dacă ai vrea să renunți la slăbiciunea asta a d-tale, să îndeplinești un act filantropic, creștin, ai aduna pe toți băețaii aceștia și le-ai spune aceste adevăruri de cari ești convins: «Mă băeți, mă, ascultați-mă pe mine care nu vă vreau răul dar care vă fac răul prin incapacitatea de a rezista suplicilor voastre. Nu aveți nici unul, nu talent, dar nici măcar indicii de viitoare simptome de talent; vă pierdeți vremea, vă pierdeți paralele, vă pulberați viitorul. Duceți-vă mai bine și vă faceți copiiști, faceți-vă elevi de administrație, deschideți o prăvăliară, înviriți ori-ce negoț posibil, căci munca cinstită, e onorabilă, e utilă, e salutară.

Lăsați dramele, lăsați poemele în proză, lăsați ori-ce ode și bazme, căci nu sint apanagiile familiilor voastre; acestea's mof-turi, astea's rătăcirii. Trebuie să deschideți ochii și să vedeți odată că numai decretindu-vă eu prin iradele, poeți, dramaturgi nuveliști, nu o să rămâneți nimic din toate astea pentru că nu sinteți nimic din toțiăștia. Nu pot să prostesc omenirea la infinit.

Și pe urmă să vă spun drept; mi-a venit și mie un dor de a fi curat, de a fi sincer, de a fi util. De ce să vă minț într'una că a-ți fi ceea ce nu sunteți; de ce să semăn acum elogii ca să recoltez mine blesteme?

Uite, astă-seară e ultima ședință literară în care ne întrunim. Faceți-vă de cap. Declamați poeme mirametriche și soporifice, acordați-vă lirile și hărfile pînă le-or plesni coardele; cîntați din flaute, vioară, ocarine, rupeți mobila, declamați din *Sidnus*, din *Iadeș*, din *Ali*, beți pînă oți da sub masă, urlați toate ariile posibile și imaginabile, stricați-mi pianul, în sfîrșit, tot ce vă trece prin cap, faceți ca ntr'un vis rău.

Dar să-mi promiteți că de mine incolo vă încumînțiți: să-mi promiteți că n'o să mai puneți mina pe condei, de cit pentru a vă face socotelile negoțului vostru.»

...Așa ar proceda mai bine d. Macedonschi, de cit să-i bage în cap lui Pițurcă, lui Țurlui, lui Caion-Țiru, lui Petică și alții *nomina humoristica*, că sunt care Shakespeare, care Kalidassa, care Verlaine, care Lamartine, etcetera.

S'ar supăra băeții de-o can dată, l'ar renege, insulta, i-ar tăgădui meritele și talentul, cu timpul însă *tout lasse, tout casse, tout passe*. S'ar așeza băeții, și-ar găsi ocupațiuni onorabile, cari le-ar asigura o viață mai lipsită de surprinderi neplăcute, de mizerii descurajatoare.

Iar d. Macedonschi ar simți o răcoreală salutară, curgîndu-i prin sînge, — aceea a datoriei îndeplinite, a unui fapt creștinesc, a unei salvări.

Octav.

D-nii librării și debitanți de ziare din provincie sunt rugați să ne anunțe la vreme în caz când numărul foilor trimise nu este suficient.

NOUA LEGE A CASIERILOR

Art. 1. — Pentru a fi cine-va admis în funcțiunea de casier civil sau militar se cere pe viitor următoarele condițiuni:

a) Să știe să vorbească limba engleză, adică limba ce se vorbește în America.

b) Să aibă o cautiune depusă la o bancă din New-York.

c) Un consiliu medical va examina pe candidat și nu va admite de cit pe aceia cari vor prezenta următoarele calități fizice: o mină ceva mai lungă de cit cea-laltă, iar picioarele în excelentă stare și capabile să fugă repede și să execute îndelungate marșuri forțate fără a obosi.

Art. 2. — Casierii nu vor avea un quantum fix pe lună; ei vor funcționa grațuit timp de zece sau cincisprezece ani, după care termen își vor acorda înșiși recompensa bănească a serviciilor lor, cit și cum vor putea.

Art. 3. — Deși fără leafă, totuși li se va face în fie-care lună rețineri din al căror produs li se va cumpăra cite un bilet de dus — fără întors — via București-New York.

Art. 4. — Cu toate aceste avantagii cari se acordă casierilor, se ia însă următoarea măsură pentru a pune diversele administrații la adăpost de delapidări:

Banii cari se manipulează în aceste administrațiuni nu vor purta efigia Regelui Carol, ci aceea a soacrelor casierilor respectivi. Cu modul acesta, este sigur că nici un casier nu va mânca banii ce-i sunt încredințați, nici nu vor fugi cu ei.

Art. 5. — Se înființează în București și în Iași cite o școală superioară de finanțe ai căror directori vor fi d-nii Mărunțelu și Sdrelea. Elevii — dintre cari se vor recruta viitorii casieri — vor învăța în aceste școli: un curs de plastografie, vor trebui să știe pe de rost «Mersul Trenurilor», studiul impozitelor se va mărgini numai la capitolul intitulat: «despre cum se dă bir... cu fugiții», din igienă nu se va preda de cit «modul cum se poate spăla mai bine... putina», la gimnastică elevii vor învăța să execute cunoscuta figură «omul sburător», din aritmetică vor studia numai scăderea și — pentru cazurile cind vor avea complici — împărțirea. Dacă complici vor fi de sex feminin — cum e în cazul Manoliu — viitorii casieri vor trebui să știe și înmulțirea. Nota de trecere la studiu în școala superioară de finanțe va fi nota 10, la conduită elevul va trebui să aibă cel puțin nota 3, dacă nu 2 sau 1. În cancelaria școlii se va așeza o hartă a Americii și busturile eminentilor bărbați Filostrat, Vizanti, Poenaru, Ungureanu, Manoliu, etc.

Art. 6. — Casierii merituosi cari, în cursul carierii lor, se vor inspira de la virtuțile sus pomeniților bărbați, vor fi decorați cu medalia «Răsplata Muncii... silnice» clasa I-a. Medalia va fi de tinichea și li se va atârna de coadă.

Art. 7. — Mai mult: ei vor fi fotografiați pe contul Statului în excelentul atelier fotografic Puiu Alexandrescu & Co.

CINE-Î KEMENY

Dialog auzit într'o cafenea :

— Care va să zică faimosul Istvan Kemeny după care ar fi plagiat Caragiale nu există ?

— Nu.

— Atunci de unde mi l'au scos ?

— Dragul meu, ca să zică așa, Kemeny este un copil făcut de Macedonsky cu Caion.

„CURIERUL ROMANAȚIULUI“

«Curierul Romanațului» este un ziar din Caracal care apare odată pe săptămână, ca și «Zeflemeaua» noastră, și ai zice că apare inadins pentru «Zeflemeaua».

«Curierul Romanațului» combate în ultimul număr pe directoarea școlii profesionale din localitate, și îi aduce trei acuzațiuni teribile :

1) Domnișoara Directoare pune pe fete să spele geamurile școlii.

2) Domnișoara Directoare a strins cite cincă lei de la fie-care elevă ca să le cumpere pelerine și banii au plecat în pelerinaj nu se știe unde, fără să se mai întoarcă.

3) Domnișoara Directoare...

Nu, această acuzație fiind de o gravitate excepțională, să dăm cuvîntul chiar «Curierului Romanațului» :

3) Dacă indispoziția d-șoarei Directoare se manifestă foarte adesea ori, de ce pe favorita pe care o trimite să-î țină locul în clasă nu o observă să nu dea lecții, mîncînd cornuri pe catedră ?

Conduita d-șoarei directoare lasă foarte mult de dorit și prin aceea ce se numește crearea favoritelor. Ne place să credem că mai multă încredere, mai multă iubire și devotament ar arăta elevele prin o frumoasă educație serioasă ce ar dovedi Directoarea lor, de cit prin permiterea de a se distra pe la ferestre în vremea cînd s'aud zăngănit de sabie pe trotuar ori bătae de pîteni ofițerești, de cit luarea favoritelor pe la gară în vreme întunecoasă și de regulă ore mari p. m.!!!

Asemenea lucruri sunt incalificabile la adresa unei persoane în condiția d-șoarei Directoare a școlii noastre Profesionale, și de o cam dată nu cerem de cit îndreptarea lor, de la însă-și autoarea sa și mai bine de la creatoarea creaturilor favorite, ca să nu avem nevoie a mai reveni.

Curat că mîncarea de cornuri pe catedră, permiterea de a se distra pe la ferestre și luarea favoritelor pe la gară în vreme întunecoasă și de regulă ore mari p. m., sunt lucruri incalificabile la adresa unei persoane care e creatoare de creaturi favorite!

De aceea cerem :

1) Să nu se mai spele nici odată geamurile de la școala profesională de fete din Caracal.

2) Fetele să nu mai poarte pelerine.

3) Favorita cu pricina să nu mai mînce cornuri în viața ei.

4) Fetele să nu se distreze la ferestre numai cînd trec ofițerii, ci și cînd trec țivilii.

5) Să lase dracului gara și mai cu seamă orele mari p. m., că-î rușine!

Mai mult haz are însă afacerea Preotului V. Marinescu înaintea tribunalului Romanați, afacere de care se ocupă acelaș ziar.

Reproducem aidoma un pasaj, declarîndu-ne incapabili să facem cel mai mic comentariu :

La întrebările făcute de d. Președinte denunțătorilor cit și martorilor ; s'a putut constata inocența Preotului în chestiune—care de fapt era postat sus lingă tribună și în acelaș timp Preotului făcîndu-i-se întrebări spre a mărturisi purul adevăr, odată cu mărturisirea ce voește a face prezentă o fasă suspectă pe care denunțătoarea Maria Ștefan Șerban o confirmă (emoțiune în public).

Domnul Procuror avînd cuvîntul print'o superbă pledoarie la care a fost în deacord și apărătorul Preotului D. Celăreanu au susținut chemarea clerului în regatul Romîni dînd de exemplu chestiunea Preotului de față ca servitor și ministrul Sanctuarului divin față de poporul incult definînd chestiunea în favoarea Preotului Vasile Marinescu.

Ne asociem și noi la emoțiunea publicului.

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Cîmpulung

Cum stau secestrat în casă și cu gîndul dus departe, Amintiri duioase, triste, de demult, se tot desparte După zile, după vremuri, încă cu anevoință Le opresc în drum o clipă. De ce nu mai am voință Și putere să trăiesc din nou trecutul ? N'ar mai fi viața chin, Nu aș mai citi *Voința*, nici m'aș duce la Fotin ! Nici drăguța nu mi-ar scrie c'o să ia un teolog, Că mă lasă, că se duce și rămîi un biet milog, Ce nebun is ! Gînduri negre, cînd nu sînt *februarist*, Nici gazetar la *Voința* ! S'ar supăra vr'un *Carpist* Nici doî, nici tref, ci cu toții, zău, în cor Și mi-ar da cu *ho !*, în dreptate și mi-ar zice *corector* La spanacuri liberale c'am intrat și nici *Odica* Nu m'ar saluta pe stradă : «*Bonjur Doamule Mitica*». Și injurat de toți amicii silit aș fi *que je file* Să nu mă văd orașu-asta, nici jobenu lui Paunil. Cum nici gînduri nu am negre, nici nu's negustor de stambe Rid și mulțumesc lui Domnu, că nu's gazetar ca Lambe. Am *fracart* de la *putere* să discut artă cu Take, Să mă plimb, să umblu hojma, să mă duc pe la Costache Și în casa-l cu tablouri și cu scaune de fason Să beu vîșinată agale, să'l mîngîi : «*mon p'tit garson*». La Alecu să joc table, chiar concină cu valet Să admir din suflet, sincer, jucătorii de pichet

Iar cînd noaptea se întînde și apar lumini cerești O pornesc și rid șagalnic bînd pelin la Pătrășești. Bloț.

B a c ă ũ

...În fine respirăm ! Sfintele zile de Duminică 10 și 17 Făurar, anul mintuirii 1902, le-am serbat și noi creștinește. Nici audiții muzicale... nici concerte anunțate.

Profităm de aceste clipe fericite ca să scriem aceste triste pagini.

Dar oare cit va fi relache ? Optimiștii cred că s'au terminat ; pesimiștii din contra prevăd că vor continua, fiind-că mai a-

muțiseră odată și iar au început. Noi ne raliem la ultima părere, în interesul literaturii umoristice.

Suntem pozitiv informați că se caută noui aderenți pentru audiții muzicale. Durerile mari sunt mute...

Un sol anunță reinvierea audițiilor. Ascultați-l :

—Da, domnilor ! Da ! Trebuie să lucrăm cu toții ! Fără pretențiuni ! Nu-î nimenea cu stea în frunte. Toți suntem deopotrivă și vom face ce vom putea. Vom cînta la piano, vom recita, vom declama, vom face șezători, vom...

—Prea mult vom !..

—Amice ! Așa-î la noi. Ori-ce inițiativă avortează din cauza... indolenței. Ignoranței și invidie, iată caracteristica societății...

—...Și reclama... și orgoliul... și lipsa bunului simț!..

—Mă iartă Domnule ! Trebuie să fim iubitori între noi, să ne iubim țara și neantul, să fim foarte naționali, să privim cu un ochi Transilvania și cu altul Basarabia, să suim steagul țarei lui Ștefan și Mihaï, sus, sus, pe casă ! Mai sus, pe bașca ! Mai sus, pe coș ! Mai sus, pe paratonel !.. Mai sus, pe Ceahlău ! Și mai sus, pe Carpați !

Ura, Ura, de trei ori ! Hop și eu cu «*Țața Lina*» după ce l'a pus monopolul !..

— Cum domnule, d-ta rizi ? Zeflemisești ? Tot barbar, tot... Muzica domnule inobilează simțul, ridică stindardul...

Imi sună și acum în urechi ultimele cuvinte ale interlocutorului meu.

Mi-am zis. Ce faci ? Pentru ce tu ești o notă discordantă ? Ești tu audiție muzicală ?... și mi-am răspuns, să mă ferească D-zeu ! Audiție muzicală nu sunt, dar nici după acorduri false nu voi suspina.

Doamne îndură-te ! Dacă ai învățat vre odată tabela lui Pitagora, fă această socoteală : Pentru piano trebuie cel puțin 2500 lei. O audiție de astea muzicală... produce 50 lei, altă emoțiune, nu. Prin urmare... 50 *adică cincă-zeci de audiții* muzicale vor trebui.

Doamne ! aibi milă de noi muritorii ceștia comuni, ignoranți și fără nervi.... Aibi milă !

Tu Doamne ne-ai dat 52 de sfinte Duminici ca să ne odihnim, și ne răpesc audițiile 50 ! Indreaptă-ți Doamne privirea ta bine-facătoare spre apostolii audițiilor muzicale și luminează-î cu sfintele raze ale ochilor tăi albaștri mari cit cerul și pătrunzător în toate.. Spune-le dacă tu le-ai dat darul să cînte... Numai pasările cerului să te asculte ? Ce cumiți sunt ele ! Cea care e făcută să cînte, — cîntă și pentru altele, dar cele cari nu au darul acesta... tac...

Cu ce am greșit Doamne, noi contribuabilii cari dăm francul muncit, să ne strice timpanele, să ne turbure nervii tocmai în zi de sfînta Duminică ?

Nastratin

Constanța

DUEL IN CARNAVAL

Comedie de caracter originală și cu cîntice de același —

SCENA I

(Acțiunea se petrece în sala «Elpis». În fund scena, la mijloc scaune și sus lojile-ober ocupate de «Tinerimea entusiastă și diletantă Română».)

Gogu. (artist mucalit) ... Tuicuța... na pare o ghiavolos de taxerate.

Covrig. (dascăl) ... Dracului de pomană pe rominește!

Nea Nae. (ziarist-sub-epistol) Noi ăștia, Presia Domnule, ce tot stai să vorbești...

Stroe Buzescu. (fff indignat) Iți voi arăta eu ție mizerabile, te voi frigări cu un topor, etc.

(Cearța e generală, pe scenă o barababură și o alandala, în cît chiar autorul se întreabă mirat: «Ce act e ăsta?»)

Tinerimea entusiastă. (sorbindu-și impasibilă cafelele ambulante dar gingirlii) Bravo!.. bis!.. Autorul... torul!..

P. Vulcan. (apare pe scenă făcînd temenele).. Evala chirie.

Tinerimea. (aplaudînd furibund) Autorul... torul!..

Vulpe. (foarte măgulit, face o tumbă pe scenă și se retrage).

SCENA II-a

(Tinerimea chilipirgista și entusiasmata, în aclamații și urale nesfîrșite, duce pe brațe pe celebrul autor al celebrei anomalii «Duelul», la berăria «Regal», pentru a stinge entuziasmul în mai mulți țapi și alte comestibile.

Vulcan, pentru a nu putea bea, a fost urcat pe o masă).

Un diletant. (în toial chefului) Arta e un duel în carnaval și o tragere pe sfoară în berăria «Regal».

(După ce d. T. G. D. (casierul) a plecat, tinerii s'au împrăștiat ca potirichile, uitînd să și plătească micile suplimenturi ce au comandat, — cum am zice a fost un fel de masă cu daruri. Decî cortina n'a căzut încă).

Pin. D'Ar.

Rîmnicu-Vilcea

Toată lumea astăzi luptă să-și câștige existența: —

Iar bietul Predoiu luptă ca să nu piardă licența. —

Căci o ligă înversunată, înființată de curind,

Vrea să sugă tot alcoolul lînd licențele la rînd.

Nimeni astăzi nu cunoaște pe ai ligii sugători,

Cine este Președinte, care-s membri fondatori.

Ca să putem mai la vale chestia s'o discutăm

Suntem nevoiți acum numele lor sărătăm:

Iancu de la Primărie, zis și Primarul cel mic,

Gitul lungăreț îl are, parc'ar fi un alambic.

Nu e vorba că și Lascăr de la poșta-i tot la fel,

S'apoi Nicu Proșănescu seamănă perfect cu el. —

Don Pitrică, sicitarul, se plînge de slujbă grea, —

E rugat, să ne răspundă ce s'ar face fără ea?

Ăștia-s membri, băeți fercheși ce iubesc mult udătura:

Pot răbda un an de foame căci luptă cu băutura!

Beau de toate, beau la toartă, nu-le prea place rachiul,

Deci ales-au președinte pe Mialache Chirehiliu,

Care știe să comande de cînd a fost militar,

De bea vuteă, de bea țuică, i se pare că-i nectar!

Întru'n timp Don Chereheliu s'însușise de cheltoială.

Ce să faci, ce să dregă, cum să stea fără caleală?

Și tot răscolind găsește o chitanță rățăcită.

Foarte veche, achitată și la colțuri cam tocită. —

Cum o vede ca'ntr'o clipă reclamă pe debitor

Să-i plătească din nou suma și, pe urmă, gînditor,

Plecînd de la Tribunal, tot vorbia singur pe stradă

În ce chip și cum ar face ca pe debitor să-l radă.

De odată, fără veste, se trezi la Cherbălaș

Și, găsînd aci pe Sandu, se-azeză la tîmbălău.

Cam tîrziu ei se treziră din asemenea n'virtuală,

Dar în urmă a fost cam greu căci, i-a n'cercat la socoteală.

Mai plătește, mai scriu la conturi, pînă ce leașa să vie,

Face omu și cum poate, numai lumea să nu-l știe!

Cereel.

PLEBISCITUL ARTISTULUI BREZEANU

Suma totală din numărul trecut este de 70 lei și 55 bani.

Au mai subscris următoarele persoane:

Ganea Iliescu, Mitică Ionescu, brigadier reg. 2 artilerie, Costică Mănescu, țal la Union, Ionică Constantinescu, sculptor, M. Negulici, Ecaterina Bolintineanu, Au-

rel Bolintineanu, Maria Perticari, Gogu-leț Oprescu, Nicușor de la Sinaia, Mara Blondina, Vasilache de la Moși, Mamăica, Fililoiu, pianist, Logofăt Mustăcios, Tilică băiat frumos, Lisa Urbana, Mihalache Bri-ceag, Cucoana Veta, Cucoana Bruza, Iorgu Bismarc, Babeș A., G. Capriel, Usturoi, A. Dumitrescu, L. Egenis, Ar. Elis, Th. Florian, G. Gornescu, S. Hascal, V. Ionescu, G. Istrati, A. Ivănescu, A. Măcărescu, O. Meller, St. Marinescu, Nicuț Narcyșse, Raoul de Mangis, C. Praglovski, C. Petrescu, Sil Fos, G. Străulescu, R. Argintaru, G. Tomșoru, Stere Paraschivescu, Sub locot. Costescu-Calafat, Locot. Castris, Cernovățeanu, artist, Elena Benchescu, D. Platon, Gh. Demetrescu, d-na Raitman, Natalia Dimitriu (artistă), Al. Clearch (de la conservator), Sișa Stoenescu, Maria Micșunescu, Maria Moisescu, Gh. Milicescu, Emanoil Marghiloman, Anton Rath, Emilie Rath, Victor Rath, Biăncuța, Emil, Diamandi Căpățînă, Buzoianu, Costică Ionescu (student), Marie Unguroaica, Ghiță Piciu (rentier), Danvin, D. S. Vintt, Cosnik-Craiova, Ghimagheru, Delachioara, Bogiris-Ialomita, Vasilescristodor-Bărcănești, Gotlieb Schatz, Traugott-Liebling, Brilă Hagiști, Art Nedelcu Hiș, Miss, Maud, Mab, Guêpe, Jac, Roux, P. Liciu, Tenorul Al. Bărcănescu, Gh. Demetrescu, Ion Tofan, Const. Vasilescu-Craiova, Papalu, Mimi, Tate, Titi, Dida, Hélène Moscuna, M. Moscuna, Jean Moscuna (inginer), H. Moscuna, Henriette Moscuna, Mircea G. Petrescu (avocat) și secretarul său Vasile, I. G. Ionescu-Quintus (avocat), C. I. A. Notara (avocat), Lisica, Victor, Lolot, regina del bal mascato, Stef. Georgescu, Victoria Lemberg, Const. Popescu, V. Stoinescu, M. Rober, M. Gabrielescu, G. Moroșanu, A. Anastasiu V. Lăduncă, F. Chiriac, D. Știrbei, N. Nechita, C. Voinescu, V. Mihai, A. Chiriac, S. Buzdugan, Grigore Teodor, student la drept, I. H. Ionescu, Virgine Ionescu, Marie I. Ionescu, Inginer L. Lăzărescu, Corneliu Lăzărescu, Iancu Vladicolo, Ego, Birladeanu, Friederich, S. Petrescu, (ad-tor financiar, Eustațiu Boroda, Moș Ioan, Max Dulberg, Stefanovic, Căp. Portășescu, Tuli, Un actor mediocru, Mitică spișeru, tot Mitică, Mihail, Irina, Ioan, Alexan., Virginia, Șolea, Lenuța Pombschy, Bleu, C. Miculescu, Un doctor în drept care mai are pe palme bătăturile făcute în galeria del a T. Național pe cînd era student, aplaudînd pe Brezeanu, Syloius, Faust, K. Georgios, Dr. Ionescu, Kiriacescu, Stănescu, Sandulian, Ștefanu, Capt. Băl-tăreț, J. Pantazzi Avocat, Cabașă, Irimescu, Colonel Ionescu, Văru, Clelia Gheorghiu, George M. Gheorghiu, Maria Gaspar, Sma-randa Gaspar, Florica Grigoriu, Maria Grigoriu, George Frunzeanu, Scarlat Gaspar, Emma Andreescu, Adrian Marcel-Andree-scu, Margareta Dumitrescu, Titi Clopotaru din Mizil, Cocoana Păpușica Păunilor, Chr. pentru pastramă, Paul M. Mumuanu, Elena D. Saegiu, Natalia A. Saegiu, Nicolae A. Saegiu, Virgiliu A. Saegiu, D-trache Prosto-vol, D-trache Bogatu, Enache Călărețul, Mi-halache Vulpe, Tică Floreanu, Petrică Strimbu, Costică, Trana, Arinda, Petrisor,

Mitică Spișeru, Nică Borcea, Mieluș Circu-maru, Ghiță, Dr. Focolotescu, Costică Ma-rinescu, Pavlică, Pavlică pentru vie, Beyon, Ilie I. Gaftoiu, Ion I. Gaftoiu, Christache Serbănescu, C. G. Miculescu, Marioara C. Miculescu, D. Rizeanu, I. Grecu, Candid Ionescu, Paraschivița Greavu, Elisabeta Peli-grad, Ana Răucui, Ion Hodoș, Dalocrin (zia-rist), V. Tătaru (dirigintele oficiului tregra-fic Galați), Maria Tătaru, V. Birjovanu, I. G. Cuen, G. L. Bogza, I. Gheorghiu, Sterea și Valeria Constantinescu, Gr. Garabet, Al. Dumbrava, M. Balai, N. Nicolau, Jean Va-siliu, M. Filip, L. Baranowski, C. Dumitriu, T. Stavrat, G. Boureanu, G. Clinceanu, N. Pandelescu, T. Pașcanu, Gr. Anastasiu, I. Ioa-novic (dirigintele oficiului poștal Galați), G. Costin, Alecu Gh. Șoarec, Gh. Ionescu-Pleșa, Panaite Petropol, Cosma Chițoi, Era-cle Calude, Vasile Tufescu, Remus C. Șoa-rec, Anton Cugler, Gh. Ștefănescu, M. Ha-lunga, Ana Gh. Ștefănescu, Cleopatra Lazu, Dimitrie Vicol, Const. G. Semaca, Căpitan I. Neamțu, Vasile N. Ștefănescu, Victor C. Ionescu, Costache Eșanu, Iorgu Eșanu, Mi-chel Zeilig, Andrei Vrășci, Gheorghie Vă-sescu, Avram Fichmann, Const. C. Șoarec, Gh. Lipovanu, Neculai Comoniță, Oscar Stati, Gogu D. Ionescu, Vasile C. Șoarec, Gică, Gina și alții-opt, Ipingescu, Dandana-che, Cetățeanu turmentat, Conu Leonida, Harpagon, Tartufe, Conu Zaharia, Doui de la Baia, Odo și Nenea, Coca Rica, Armand, Adonis, Sultănică și Căpușă, Darnic, E. Steinberg, Henriette, Gustav, Grosmuther, Jobi, Ștefan Mușat, Anna, Isabela, Ștefa-nică, Maria, Șendrea, Hristea, Ciocilia, Mar-cel, Elefteriu, Stănețuța, Maria, Ana, Pope-scu, Pavelescu, Alexandrescu, Bălan, Ione-scu, Maria, Teodor, Maria Caranfilă, Nicolae, Ghiță, Costică, Mihail Popescu, Opran, d-na Opran, Aristide Gheorghiu, Agapia Gheorghiu, Crestița Gheorghiu, Angelica Gheorghiu, C. Crăciun, M. Crăciun, Ion Botez, Stăncuța Botez, Petrace Marin, Ioana Ma-rin, Mihail Teodor, Grigore Gheorghiu, Vlasu Crăiniceanu, G. Vasiliu, Nicu Iliescu, Pricopi Haralambi, Gh. Pirvulescu, C. N. Ursache, Maria Cristodor, Vasile Petrescu, Maria din Vadu-Ungurului, Ecaterina Do-brogeanu, Ana Dobrogeanu, Natalia Crăi-niceanu, Dumitriu Constantin, Constantin Milea, Otilia C. Milea, Tomescu Gheorghie, Sultana Tomescu, Măndica Anastasiu, d-ra Poll, Casimir Topolski, Dima Vizireanu, Pa-naitache Helmbold, Mihalache Piciu, Traian Gheorghiu,

Total lei 89 bani 40.

Persoanele cari vor dori să subscrie pot trimite suma de 5 bani prin marcă poștală pe adresa ziarului «Zeflemele» sau pe adresa d-lui Casier I. Staicovici, str. Primăverei No. 5.

Numele subscriitorilor se vor publica. Subscripția se închide în ziua de 13 Martie cînd se dă la Teatrul Național reprezentația «Avarul» în beneficiul meritosului artist Brezeanu.

Numele persoanelor cari au mai contribuit se vor publica în numărul viitor.

A apărut volumul:

SPRE INFINIT

Versuri de d-ra Maria Popescu

Il recomandăm călduros cititorilor.

A. Török & Co
Casa de Bancă
BUDAPEST

INTINDEȚI

A. Török & Co
Casa de Bancă
BUDAPEST

MÂNA NOROCULUI

Mulți, foarte mulți au devenit bogați și fericiți prin noi, de oare-ce la noi s'a câștigat în scurt timp **Sume enorme de Bani**. În curând începe din nou **LOTERIA 10-a REGALĂ UNGARĂ** pe clase cu 50.000 **Losuri Câștigătoare** din totalul de 100.000.

Cel mai mare câștig **1.000.000 (UN MILION)**
ev. Coroane
sau **1.100.000 Lei**

Câștigurile Totale: Lei **13.160.000** Coroane sau **15.000.000** Lei

Expediem losuri originale contra prețurilor oficial stabilite conform planului fără nici un adaus.

Insemnarea celor **50.000** câștiguri.

Cel mai mare câștig este de:
1.000.000 COROANE

1 Premiū	600.000
1 Câștig	400.000
1 »	200.000
2 Câștiguri	100.000
1 »	90.000
1 »	80.000
1 »	70.000
2 »	60.000
1 »	40.000
1 »	30.000
1 »	25.000
7 »	20.000
3 »	15.000
31 »	10.000
67 »	5.000
3 »	3.000
432 »	2.000
763 »	1.000
1238 »	500
90 »	300
31700 »	200
15650 »	Cr. 170, 130, 100, 80, 40

Tote aceste câștiguri sînt a se plăti în bani numerar.

50.000 Câșt. și pr. Cr. **13.160.000**
în sumă de Cr.

Cari vor fi trase în 6 cl. circa în 6 luni

Nici o altă loterie din lume nu prezintă comparativ, o șansă mai mare de câștig **LOTERIA REGALĂ UNGARĂ**, întrucât aceasta este scutită de orice dări către Stat, pe cîtă vreme toate celelalte Loterii, de pildă cele Germane, plătesc un impozit special de 20 la sută.

LOTERIA REGALĂ UNGARĂ

este pusă sub controlul Statului

În privința modului conștiincios cum servim pe Onor. noastră cliență, posedăm numeroase scrisori de mulțumire.

Prețurile oficiale stabilite pentru cl. I sînt:

Un $\frac{1}{4}$ de los lei 3.15 — 0 $\frac{1}{2}$ los lei 6.30
Un los întreg lei 12.60.

Orice comandă de losuri originale, se execută contra ramburs sau contra plății anticipate prin mandat postal. Plata comenzilor se mai poate face și în bilete de bancă prin scrisori recomandate. Planurile generale se trimit gratis și franco. Listele oficiale se trimit imediat după fie-care tragere

Comenzile pentru clasa I-a sînt a se adresa direct nouă, numai de cît sau cel mai tîrziu pînă la 23 Martie s.v. (5 Apr.) s.n. 1902

Cu toată stima,

A. TÖRÖK & Comp.
CASA DE BANCA

BUDAPEST, — Waitzner Boulevard No. 4

CINE A GUSTAT ODATA, VA GUSTA MEREU
din delicioșele produse de pe

DOMENILE PRINCIPELUI

BARBU ȘTIRBEY

PRECUM:

VINURI ALBE ȘI NEGRE
DIN DIFERITE RECOLTE

Tămăioasă, Pelin, Rachiū, Urdă și
Cremă de Bufta, Unt, Făină, Griș, Mălaiū,
Miere în faguri și liquidă,
Pește, etc.

VIZITAȚI DECI

MARELE DEPOU

DIN CALEA VICTORIEI

unde toate mărfurile mai sus enumerate se
vînd pe **PREȚURI MAI MULT DE CĂT**
MODESTE comparativ cu calitatea
lor superioară

MUȘTAR

DIAFAN
ȘI CU
MUȘULEȚ

DIN FABRICA DE LA FILAREȚ

STAICOVICI

De vînzare la tôte magazinele principale

DEPOSITUL GENERAL

Depoul de conserve: **STAICOVICI**

STR. REGALĂ, 11 bis.

NICOLAE A. POPOVICI

Doctor în drept, fost magistrat

ADVOCAT

București

Romană, 81.

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATĂ

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA

A.

ALTAN

FURNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALĂ

PENTRU

OXIGEN

LABORATOR SPECIAL

PENTRU

— ANALISE DE URINA —

DUPA TEATRU, DUPĂ OPERĂ, DUPĂ CONCERTE, TOATĂ LUMEA ÎȘI DĂ
„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

— PIATA TEATRULUI —

Și cu drept cuvînt, căci: excelentele mîncări reci, berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului acestei berări îîmpacă gusturile clientelei celei mai exigente.